

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 172 (XVI) — Nr. 1.127

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 30 noiembrie 2004

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 363 din 23 septembrie 2004 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului	1-3		
Decizia nr. 445 din 26 octombrie 2004 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor lit. B pct. 46 din Normele de aplicare a prevederilor Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare, aprobate prin Ordinul ministrului muncii și solidarității sociale nr. 340/2001	4-5		
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
		849.	— Ordin al ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale privind aprobarea modelelor de cereri de autorizare pentru activitatea de clasificare a carcaselor, a modelelor formularelor-tip pentru atestatul de clasificator și pentru autorizația de clasificare și a modelelor rapoartelor de clasificare și registrului agențiilor de clasificare.....
			5-9
ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI			
			Hotărârea din 16 septembrie 2003 în cauza Glod împotriva României (Cererea nr. 41134/98)
			10-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 363

din 23 septembrie 2004

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Ninosu — judecător
Ion Predescu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Ion Tiucă — procuror
Irina Loredana Lăpădat — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, excepție ridicată de Cooperativa Meșteșugărească de Invalizi „Stăruința” Craiova în Dosarul nr. 52/F/2004 al Tribunalului Dolj — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca fiind neîntemeiată. În acest sens,

arată că prevederile legale criticate sunt în conformitate cu dispozițiile constituționale invocate ca fiind încălcate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 mai 2004, pronunțată în Dosarul nr. 52/F/2004, **Tribunalul Dolj — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată**, excepție ridicată de Cooperativa Meșteșugărească de Invalizi „Stăruința“ Craiova.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că prevederile legale criticate încalcă dispozițiile art. 21 din Constituție, republicată. Se arată în acest sens că este încălcat accesul liber la justiție al persoanelor juridice care au de recuperat credite al căror quantum se situează sub valoarea de 5.000 de euro, întrucât instanțele de judecată resping cererile de lichidare judiciară care nu îndeplinesc condiția cuantumului creanței.

Tribunalul Dolj — Secția comercială și de contencios administrativ consideră excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. În acest sens, se precizează că limitarea recuperării creanțelor prin procedura specială a falimentului, până la valoarea de 5.000 de euro, nu îngreșește accesul liber la justiție, întrucât „unitățile creditoare au la îndemână și alte modalități legale de recuperare a debitorilor“, respectiv procedura executării silită prevăzută de Codul de procedură civilă.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, se arată că prevederile legale criticate stabilesc condițiile în care creditorii pot solicita deschiderea procedurii reorganizării judiciare și a falimentului asupra debitorului lor, iar aceste prevederi „trebuie coroborate cu dispozițiile introductive ale Legii nr. 64/1995, republicată“. Așadar, apreciază că „dreptul creditorilor de a formula cereri introductive pentru declanșarea procedurii reorganizării judiciare și a falimentului a fost condiționat de caracterul creanțelor și de cuantumul minim al acestora, pentru a împiedica abuzul de drept prin formularea unor cereri, în cadrul procedurii speciale, pentru orice creanță și în orice valoare nesemnificativă. Se consideră că nu este încălcat accesul liber la justiție, deoarece creditorii au posibilitatea de a apela și la alte mijloace de constrângere a debitorului pentru realizarea creanțelor lor, respectiv executarea silită individuală și măsurile asigurătorii. Se mai arată că deschiderea procedurii reorganizării judiciare și a falimentului este permisă numai în situația în care debitorul se află în stare de insolvență, care este prezumată de către legiuitor numai în cazul unui anumit quantum al creanțelor creditorilor.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. În acest sens, se consideră că

nu este încălcat accesul liber la justiție, deoarece atât debitorii, cât și creditorii au posibilitatea de a formula pretenții și apărări. Se mai arată că liberul acces la justiție este compatibil cu instituirea unor proceduri speciale, așa cum este și cea prevăzută de dispozițiile legale criticate. Se invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, republicată, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, republicată, ale art. 1 alin. (1), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie prevederile art. 29 alin. (1) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 608 din 13 decembrie 1999, modificată și completată prin Ordonanța Guvernului nr. 38/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 2 februarie 2002, aprobată și modificată prin Legea nr. 82/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 194 din 26 martie 2003.

Art. 29 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 a fost modificat prin art. I pct. 43 din Legea nr. 149/2004 pentru modificarea și completarea Legii nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, precum și a altor acte normative cu incidență asupra acestei proceduri, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 424 din 12 mai 2004.

Din examinarea criticilor formulate în susținerea excepției de neconstituționalitate rezultă că acestea privesc numai dispozițiile art. 29 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 64/1995, republicată, astfel că, prin prezenta decizie, Curtea se va pronunța numai cu privire la constituționalitatea acestor din urmă dispoziții.

Art. 29 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 64/1995, potrivit redactării cuprinse în art. I pct. 43 din Legea nr. 149/2004, prevede:

„I. [...] 43. *Articolul 29 va avea următorul cuprins:*

«Art. 29. — (1) *Orice creditor care are una sau mai multe creanțe certe, lichide și exigibile poate introduce la tribunal o cerere împotriva unui debitor care este prezumat în insolvență din cauza încetării plăților față de acesta timp de cel puțin 30 de zile, în următoarele condiții:*

(...) b) *în celelalte cazuri, creanțele trebuie să aibă un quantum superior echivalentului în lei al sumei de 3.000 euro, calculat la data formulării cererii introductive;»*“

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, aceste dispoziții legale contravin prevederilor cuprinse în art. 21 din Constituție, republicată, prevederi care au următorul conținut:

— Art. 21: „(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.

(2) Nici o lege nu poate îngreuna exercitarea acestui drept.

(3) Părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.

(4) Jurisdicțiile speciale administrative sunt facultative și gratuite.“

Critica de neconstituționalitate constă în susținerea potrivit căreia textul de lege menționat încalcă accesul liber la justiție al persoanelor juridice care au de recuperat creanțe al căror quantum se situează sub echivalentul în lei al sumei de 5.000 de euro, deoarece instanțele de judecată resping cererile de lichidare judiciară care nu îndeplinesc această condiție a quantumului creanței. În opinia autorului excepției, încălcarea art. 21 din Constituție, republicată, constă în aceea că textul de lege criticat nu se aplică tuturor creditorilor care au de recuperat creanțe certe, lichide și exigibile de la debitorul prezumat a fi în stare de insolvență datorită încetării plăților, indiferent de quantumul creanței.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că prevederile art. 29 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 43 din Legea nr. 149/2004, au mai fost supuse controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 244 din 27 mai 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 730 din 12 august 2004, Curtea Constituțională, respingând excepția de neconstituționalitate, a statuat că reglementarea criticată conține „norme de procedură, or, potrivit prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție, republicată, *«Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege»*, legiuitorul fiind în drept să stabilească o procedură specială, derogatorie de la dreptul comun, pentru situații speciale. Prin urmare, spre deosebire de procedura de drept comun, cea instituită de Legea nr. 64/1995 urmărește executarea unor creanțe certe, lichide și exigibile față de debitorul care nu numai că nu-și îndeplinește de bunăvoie obligația de plată, ci se află de cel puțin 30 de zile în încetare de plată. Din această cauză debitorul este prezumat a fi în insolvență, iar dispozițiile legale criticate

reglementează exclusiv condițiile pe care trebuie să le îndeplinească creanța creditorului pentru ca acesta să se adreseze tribunalului pentru declanșarea procedurii de reorganizare judiciară și a falimentului. Condiționarea dreptului de a formula cererea introductivă pentru declanșarea procedurii reorganizării judiciare și a falimentului, prin stabilirea de către legiuitor a caracterului creanțelor și a quantumului minim al acestora, vine în întâmpinarea unui eventual abuz de drept din partea creditorilor, care s-ar realiza prin formularea unor cereri, în cadrul acestei proceduri speciale, pentru orice creanță și în orice valoare nesemnificativă.“

Prin aceeași decizie, Curtea a mai statuat că „acei creditori care nu îndeplinesc condițiile prevăzute de lege pentru a putea formula cerere introductivă pot interveni în procedura deja declanșată la cererea altor creditori, iar creanțele lor vor fi luate în considerare pe tot cursul procedurii și vor fi satisfăcute proporțional cu celelalte creanțe“.

Așadar, susținerea potrivit căreia „textul de lege criticat nu se aplică tuturor creditorilor care au de recuperat creanțe certe, lichide și exigibile de la un debitor prezumat a fi în stare de insolvență datorită încetării plăților, indiferent de quantumul creanței“, nu instituie privilegii și nici discriminări în cadrul categoriei de creditori care se află într-o situație identică sub aspectul caracterului creanțelor lor și al quantumului minim al acestora, nefiind încălcat, așa cum susține autorul excepției, art. 21 din Constituție.

De altfel, Curtea observă că legiuitorul, prin Legea nr. 149/2004, a operat o reducere a quantumului minim pe care creanța creditorului trebuie să îl aibă pentru ca acesta să poată formula cererea introductivă pentru declanșarea procedurii reorganizării judiciare și a falimentului, acest quantum fiind redus de la echivalentul în lei al sumei de 5.000 euro la echivalentul în lei al sumei de 3.000 euro, lărgind astfel sfera creditorilor care își pot recupera creanța prin intermediul acestei proceduri speciale.

Cele statuate prin Decizia nr. 244 din 27 mai 2004 își păstrează valabilitatea și în cauza de față, întrucât nu au fost aduse elemente noi, de natură a justifica schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, republicată, precum și al art. 1—3, art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, excepție ridicată de Cooperativa Meștesugărească de Invalizi „Stăruința“ Craiova în Dosarul nr. 52/F/2004 al Tribunalului Dolj — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 septembrie 2004.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Lăpădat

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 445

din 26 octombrie 2004

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor lit. B pct. 46
din Normele de aplicare a prevederilor Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii
și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare,
aprobate prin Ordinul ministrului muncii și solidarității sociale nr. 340/2001**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Dana Titian	— procuror
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor lit. B pct. 46 din Normele de aplicare a prevederilor Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare, aprobate prin Ordinul ministrului muncii și solidarității sociale nr. 340/2001, excepție ridicată de Maria Simina Giurgiu în Dosarul nr. 3.650/2004 al Tribunalului Cluj — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, arătând că, potrivit legii sale de organizare și funcționare, Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau ordonanță în vigoare, iar nu asupra neconstituționalității normelor de aplicare a unei legi.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 11 mai 2004, pronunțată în Dosarul nr. 3.650/2004, **Tribunalul Cluj — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor lit. B pct. 46 din Normele de aplicare a prevederilor Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare, aprobate prin Ordinul ministrului muncii și solidarității sociale nr. 340/2001**, excepție ridicată de Maria Simina Giurgiu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia susține că reglementarea criticată are un caracter discriminatoriu, contrar prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, republicată, întrucât permite adăugarea la stagiul de cotizare, în vederea stabilirii ori recalculării pensiei, a perioadei în care au urmat cursurile la zi ale învățământului universitar numai pentru persoanele înscrise la pensie după intrarea în vigoare a Legii nr. 19/2000, iar pentru cele pensionate anterior, doar perioada efectuării stagiului militar.

Tribunalul Cluj — Secția civilă opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, deoarece

lit. B pct. 46 din Normele de aplicare a Legii nr. 19/2000, prevăzând posibilitatea recalculării pensiilor anterior stabilite, cu adăugarea la stagiul de cotizare a perioadei necontributive precizate la lit. c) a alin. (1) al art. 38 din lege, nu și a tuturor perioadelor reglementate în acel alineat, instituie discriminare între persoane aflate în situații identice.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu modificările și completările ulterioare, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția ridicată.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, deoarece, potrivit Constituției și legii sale de organizare și funcționare, Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau ordonanță în vigoare, iar nu asupra neconstituționalității normelor de aplicare a unei legi.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, deoarece, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, republicată, și ale art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională decide numai asupra excepțiilor privind neconstituționalitatea legilor și a ordonanțelor, termenul de lege fiind folosit în sensul strict de act legislativ adoptat de Parlament.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, republicată, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituția României, republicată, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile lit. B pct. 46 din Normele de aplicare a prevederilor Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare, aprobate prin Ordinul ministrului muncii și solidarității sociale nr. 340/2001.

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1).

Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor lit. B pct. 46 din Normele de aplicare a prevederilor Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare, aprobate prin Ordinul ministrului muncii și solidarității sociale nr. 340/2001, Curtea constată că aceasta este inadmisibilă. Potrivit prevederilor art. 146 lit. d) teza întâi din Constituție, republicată, Curtea Constituțională „hotărăște asupra excepțiilor de neconstituționalitate privind legile și ordonanțele, ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial”.

De asemenea, art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, prevede că: „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia.”

Astfel, Curtea constată că, potrivit acestor prevederi constituționale și legale, ordinele organelor de specialitate ale administrației publice centrale nu pot constitui obiect al excepțiilor de neconstituționalitate date în competența de soluționare a Curții Constituționale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, republicată, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor lit. B pct. 46 din Normele de aplicare a prevederilor Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare, aprobate prin Ordinul ministrului muncii și solidarității sociale nr. 340/2001, excepție ridicată de Maria Simina Giurgiu în Dosarul nr. 3.650/2004 al Tribunalului Cluj — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 octombrie 2004.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AGRICULTURII, PĂDURILOR ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN

privind aprobarea modelelor de cereri de autorizare pentru activitatea de clasificare a carcaselor, a modelelor formularelor-tip pentru atestatul de clasificator și pentru autorizația de clasificare și a modelelor rapoartelor de clasificare și registrului agențiilor de clasificare

Având în vedere prevederile art. 7 alin. (2) și (3), ale art. 8 alin. (2) și (3) și ale art. 9 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 267/2004 privind instituirea Sistemului de clasificare a carcaselor de porcine, bovine și ovine, în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 409/2004 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării RURALE, cu modificările ulterioare,

ministrul agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă modelele de cereri de autorizare pentru activitatea de clasificare a carcaselor, prevăzute în anexele nr. 1a) și 1b) care fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Se aprobă modelele formularelor-tip pentru atestatul de clasificator și pentru autorizația de clasificare, prevăzute în anexele nr. 2a), 2b), 2c) și 2d) care fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 3. — Se aprobă modelele rapoartelor de clasificare, registrului agențiilor de clasificare și registrului clasificatorilor, prevăzute în anexele nr. 3a), 3b), 3c) și 3d) care fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale,
Nicolae Istudor,
secretar de stat

București, 17 noiembrie 2004.
Nr. 849.

— Agenție de clasificare —
Nr. înregistrare/.....

C E R E R E
de autorizare pentru activitatea de clasificare a carcaselor de porcine, bovine și ovine

Domnule președinte,

Subscrisa, înregistrată la oficiul registrului comerțului sub numărul, având CUI, cu sediul social în, reprezentată prin, în calitate de, legitimat cu seria nr., eliberat de la data de, CNP nr. [.....], vă rugăm să aprobați autorizarea pentru activitatea de clasificare a carcaselor de porcine, bovine și ovine, cod CAEN

Conform legislației în vigoare, atașăm următoarele documente:

1. statutul societății;
2. CUI;
3. certificat fiscal;
4. lista clasificatorilor angajați (contracte de muncă, atestat clasificator);
5. dovada dotării cu echipamente omologate (contract cumpărare sau închiriere);
6. dovada existenței altor dotări tehnice (autoturisme, echipament calcul), unde este cazul;
7. angajament de neutralitate față de părțile interesate: crescători de animale, abator, procesatori, comercianți;
8. angajament de plată către Comisia de clasificare a carcaselor (CCC) a cotei de 15% din taxa de clasificare și de acces necondiționat al inspectorilor CCC;
9. dovada achitării taxei de procesare a dosarului (500.000 lei).

Certificăm pe propria răspundere exactitatea datelor.

Data
.....

Semnătura și ștampila
.....

— Clasificator —
Nr. înregistrare/.....

C E R E R E
de autorizare pentru activitatea de clasificare a carcaselor de porcine, bovine și ovine

Subsemnatul, cu domiciliul, posesor al B.I./C.I. seria, nr., având cod numeric personal nr. [.....], vă rog să aprobați autorizarea pentru activitatea de clasificare a carcaselor de cod CAEN

(porcine, bovine, ovine)

Conform legislației în vigoare, atașez:

1. copie de pe B.I./C.I.;
2. certificatul de absolvire a cursului de clasificator, eliberat de Comisia de clasificare a carcaselor.

Certific pe propria răspundere exactitatea datelor.

Data
.....

Semnătura
.....

COMISIA DE CLASIFICARE
a carcaselor de porcine, bovine și ovine

La cererea înregistrată sub nr., în conformitate cu Hotărârea Guvernului nr. 267/2004, având în vedere documentele care dovedesc îndeplinirea condițiilor cuprinse în Ordinul ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 548/2004 și în baza Ordinului ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 849/2004, se acordă doamnei/domnului, CNP [.....]

ATESTAT DE CLASIFICATOR
al carcaselor de porcine

Nr. din

Președinte,
.....

ANEXA Nr. 2b)

**COMISIA DE CLASIFICARE
a carcaselor de porcine, bovine și ovine**

La cererea înregistrată sub nr., în conformitate cu Hotărârea Guvernului nr. 267/2004, având în vedere documentele care dovedesc îndeplinirea condițiilor cuprinse în Ordinul ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 548/2004 și în baza Ordinului ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 849/2004, se acordă doamnei/ domnului, CNP []

**ATESTAT DE CLASIFICATOR
al carcaselor de bovine**

Nr. din

Președinte,
.....

ANEXA Nr. 2c)

**COMISIA DE CLASIFICARE
a carcaselor de porcine, bovine și ovine**

La cererea înregistrată sub nr., în conformitate cu Hotărârea Guvernului nr. 267/2004, având în vedere documentele care dovedesc îndeplinirea condițiilor cuprinse în Ordinul ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 548/2004 și în baza Ordinului ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 849/2004, se acordă doamnei/ domnului, CNP []

**ATESTAT DE CLASIFICATOR
al carcaselor de ovine**

Nr. din

Președinte,
.....

ANEXA Nr. 2d)

**COMISIA DE CLASIFICARE
a carcaselor de porcine, bovine și ovine**

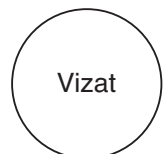
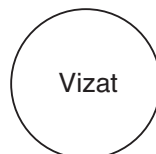
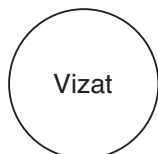
La cererea înregistrată sub nr., în conformitate cu Hotărârea Guvernului nr. 267/2004, având în vedere documentele care dovedesc îndeplinirea condițiilor cuprinse în Ordinul ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 548/2004 și în baza Ordinului ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 849/2004, se acordă

**AUTORIZAȚIA DE CLASIFICARE
a carcaselor de porcine, bovine și ovine**

.....
CUI, cu sediul în

Nr. din

Președinte,
.....

COMISIA DE CLASIFICARE A CARCASELOR

Nr. borderou
 Data sosirii
 Data abatorizării
 Abator
 Grup
 Tatuaj lot
 Indicativ de marcaj

RAPORT DE CLASIFICARE CARCASE PORCINE

Agenția de clasificare
 Numele clasificatorului
 Data

Greutatea netă la cald și procentul de carne individual

Nr. ordine	Kg	% carne	Nr. ordine	Kg	% carne	Nr. ordine	Kg	% carne	Observații		Carcase cu confiscate		Coduri
									Nr. ordine	Greutatea inițială	% carne	Greutatea după	

Totalizare puncte

% carne	Carcase		Preț lei/kg	Valoare lei
	Nr.	Greutatea		
< 48				
48				
49				
50				
51				
52				
53				
54				
55				
56				
57				
58				
59				
60				
61				
62				
63				
64				
65				
66				
67				
>= 68				
TOTAL				
% MEDIU				
GREUTATEA MEDIE				

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

HOTĂRÂREA

din 16 septembrie 2003

În cauza Glod împotriva României*)

(Cererea nr. 41134/98)

În cauza Glod împotriva României,
Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a II-a), statuând în cadrul unei camere formate din: domnii J.-P. Costa, președinte; A.B. Baka, C. Bîrsan, K. Jungwiert, V. Butkevych, doamnele W. Thomassen, A. Mularoni, judecători; și doamna S. Dollé, grefieră de secție;
după ce a deliberat în camera de consiliu, la datele de 10 septembrie 2002 și 26 august 2003, pronunță hotărârea următoare, adoptată la această ultimă dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 41134/98, îndreptată împotriva României, prin care un cetățean al acestui stat, doamna Florica Glod (reclamanta), a sesizat Comisia Europeană a Drepturilor Omului la data de 20 septembrie 1995, în temeiul fostului articol 25 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (Convenția).

2. Guvernul român (Guvernul) este reprezentat de agentul guvernamental, domnul B. Aurescu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. Reclamanta s-a plâns de refuzul instanțelor, contrar articolului 6 alineatul 1 din Convenție, de a examina legalitatea unei hotărâri administrative, precum și de imposibilitatea de a obține restituirea în natură a unui teren care a aparținut mamei sale, cu încălcarea articolului 1 din Primul Protocol adițional la Convenție.

4. Cererea a fost transmisă Curții la 1 noiembrie 1998, data intrării în vigoare a Protocolului nr. 11 la Convenție (conform art. 5 alin. 2 din Protocolul nr. 11 la Convenție).

5. Cererea a fost repartizată primei secții a Curții (conform art. 52 alin. 1 din Regulament). În cadrul acestei secții, camera desemnată să examineze cererea (conform art. 27 alin. 1 din Convenție) a fost constituită potrivit art. 26 alin. 1 din Regulament.

6. La data de 1 noiembrie 2001, Curtea a modificat structura secțiilor sale (art. 25 alin. 1 din Regulament). Cererea a fost repartizată celei de-a doua secții a Curții, astfel reorganizată (art. 52 alin. 1 din Regulament).

7. Prin decizia din 10 octombrie 2000, Curtea a declarat cererea admisibilă. 8. Atât reclamanta, cât și Guvernul au depus observații scrise cu privire la fondul cauzei (conform art. 59 alin. 1 din Regulament).

ÎN FAPT

9. Reclamanta s-a născut în anul 1942 și are domiciliul în București.

I. Circumstanțele cauzei

A. Prima acțiune în restituirea terenului

10. În 1991, reclamanta a solicitat Comisiei pentru aplicarea Legii fondului funciar nr. 18/1991 (numită în continuare *Comisia administrativă*) restituirea a 5,5 hectare (ha) dintr-un teren de 10 ha care aparținuse mamei sale și care reprezentase contribuția acesteia la înființarea unei cooperative agricole de producție, în 1953.

11. Prin scrisoarea din 23 aprilie 1993, Comisia locală din Soveja a informat-o pe reclamantă că nu îi poate restitui terenul solicitat, deoarece acesta fusese atribuit altor persoane care fuseseră deja puse în posesie.

12. Prin decizia din 29 iulie 1993, Comisia județeană a reconstituit dreptul de proprietate al reclamantei acordându-i, în temeiul articolelor 36 și 38 din Legea fondului funciar nr. 18/1991 (numită în continuare *Legea nr. 18/1991*), acțiuni la o societate comercială reprezentând echivalentul a 5,5 ha din terenul care aparținuse mamei sale.

13. Reclamanta a contestat această decizie la Judecătoria Panciu. Ea a subliniat faptul că, acordându-i acțiuni, Comisia a încălcat dreptul său la restituirea în natură a terenului, prevăzut de art. 8 din Legea nr. 18/1991. Invocând totodată și art. 13 din Legea nr. 18/1991, care dispunea că, în zona colinară, atribuirea efectivă a terenurilor se face, de regulă, pe vechile amplasamente, reclamanta a subliniat că ar fi fost posibilă reconstituirea dreptului său de proprietate pe același amplasament al terenului care aparținuse mamei sale, teren pe care bunicul său construise un bazin de apă.

*) Hotărârea din 16 septembrie 2003 este reproducă în facsimil.

14. Prin sentința din 31 mai 1995, prima instanță i-a respins cererea. Aceasta a constatat că reclamantei i-au fost acordate, de către Comisia administrativă, acțiuni la o societate comercială reprezentând echivalentul a 5,5 ha de teren. Or, instanța a decis că, potrivit art. 11 din Legea nr. 18/1991, nu este competentă să controleze modalitatea efectivă prin care Comisia administrativă a reconstituit dreptul de proprietate al reclamantei.

15. Reclamanta a introdus recurs împotriva acestei sentințe. Ea a susținut că prima instanță a interpretat în mod eronat art. 11 din Legea nr. 18/1991 întrucât, în temeiul acestui articol, controlul judecătoresc trebuia exercitat și asupra modului în care comisiile reconstituie concret dreptul de proprietate al celui interesat, prin restituirea în natură sau prin acordarea de acțiuni.

Ea s-a plâns și de faptul că instanța nu a făcut o analiză concretă a amplasamentului terenului moștenit de ea, care i-ar fi permis acesteia să stabilească faptul că terenul este situat într-o zonă colinară. Or, reclamanta a subliniat că, într-un astfel de caz, era permisă, conform legii, reconstituirea dreptului său de proprietate pe vechiul amplasament.

16. Prin decizia definitivă din 22 octombrie 1995, Tribunalul Județean Vrancea a confirmat hotărârea primei instanțe. Acesta a respins recursul reclamantei, reamintind că instanțele nu sunt competente să controleze modalitatea efectivă prin care Comisia administrativă a reconstituit dreptul de proprietate al reclamantei, și anume, prin acordarea de acțiuni la o societate comercială.

B. Evenimente ulterioare datei de 22 octombrie 1995: noua cerere în revendicare imobiliară

17. În 1995, societatea A. s-a angajat, în temeiul unui contract de arendă încheiat pe o durată de patru ani cu reclamanta, să exploateze terenul în contul căruia aceasta din urmă obținuse acțiuni și să îi acorde 18% din producția totală de grâu pe care aceasta avea să o realizeze.

18. În 1999, reclamanta a informat societatea A. că dorește să intre în posesia terenului său, cu scopul de a-l exploata individual.

19. După intrarea în vigoare a Legii nr. 1 din 11 ianuarie 2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii nr. 18/1991, reclamanta a solicitat restituirea în natură și pe vechiul amplasament al întregului teren care aparținuse mamei sale.

20. O scrisoare, datată 21 noiembrie 2001, din partea Primăriei Mărășești arăta că punerea în posesie a reclamantei nu se poate face pe vechiul amplasament, având în vedere că terenurile respective fuseseră atribuite altor persoane, în temeiul Legii nr. 18/1991.

21. Din documentele prezentate reiese că, în februarie 2001 și noiembrie 2002, Comisia administrativă a eliberat două titluri de proprietate pe numele reclamantei, pentru terenuri de 2,5 ha și, respectiv, 7,5 ha, sau un total de 8 ha de vie și 2 ha de teren arabil. Reclamanta a acceptat 7 ha din acestea, în privința cărora a fost pusă în posesie, dar a refuzat restul, din cauza amplasării. În prezent, pe rolul instanțelor interne se află un litigiu referitor la amplasarea terenurilor restituite reclamantei care, în opinia acesteia, nu corespunde amplasării terenurilor deținute anterior de mama sa.

II. DREPTUL INTERN APLICABIL

22. Prevederile aplicabile ale Legii fondului funciar nr. 18/1991, astfel cum erau formulate la data faptelor în litigiu (publicată în Monitorul Oficial din 20 februarie 1991), dispun următoarele:

Articolul 8

„Stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor care se găsesc în patrimoniul cooperativelor agricole de producție se face în condițiile prezentei legi, prin reconstituirea dreptului de proprietate sau construirea acestui drept.

De prevederile legii beneficiază membrii cooperatori care au adus pământ în cooperativă sau cărora li s-a preluat în orice mod teren de către aceasta, precum și, în condițiile legii civile, moștenitorii acestora (...)

Articolul 11

„(1) În scopul stabilirii dreptului de proprietate prin reconstituirea sau constituirea acestuia, atribuirii efective a terenurilor celor îndreptățiți și eliberării titlurilor de proprietate, în fiecare comună, oraș sau municipiu, se constituie, prin decizia prefecturii, o comisie condusă de primar.

(2) Comisiile comunale, orașenești sau municipale vor funcționa sub îndrumarea unei comisii județene, numită prin decizia prefecturii și condusă de prefect.

(3) Procedura de constituire și modul de funcționare a comisiilor, precum și modelul și modul de atribuire a noilor titluri de proprietate, se vor stabili prin hotărâre a Guvernului în termen de 15 zile de la data publicării prezentei legi. Din comisii vor face parte cetățeni desemnați de obște din toate categoriile îndreptățite, specialiști și funcționari publici. În comunele constituite din mai multe sate, cetățenii vor fi desemnați proporțional cu ponderea numerică a locuitorilor din fiecare sat.

(4) Comisia județeană este competentă să soluționeze contestațiile și să valideze sau să invalideze măsurile stabilite de comisiile subordonate.

(5) Împotriva hotărârii comisiei județene, cel nemulțumit poate face plângere la judecătoria în raza căreia este situat terenul, în termen de 30 de zile de la data la care a luat cunoștință de soluția dată de comisia județeană.

(8) Controlul judecătoresc se limitează exclusiv la aplicarea corectă a dispozițiilor imperative din prezenta lege cu privire la dreptul de a obține titlul de proprietate, la întinderea suprafeței de teren ce se cuvine și, dacă este cazul, la exactitatea reducerii acestei suprafețe, potrivit legii.”

Articolul 13

„Atribuirea efectivă a terenurilor se face, în zona colinară, de regulă, pe vechile amplasamente(...)”

Articolul 36

„Persoanele ale căror terenuri agricole au fost trecute în proprietate de stat, ca efect al unor legi speciale, altele decât cele de expropriere, și care se află în administrarea unităților agricole de stat, devin la cerere acționari la societățile comerciale înființate în baza Legii nr. 15/1990 din actualele unități agricole de stat (...)

(...) Numărul de acțiuni primite va fi proporțional cu suprafața de teren în echivalent arabil trecută în patrimoniul statului, fără a putea depăși însă valoarea a 10 ha teren de familie, în echivalent arabil.”

Articolul 38

„În localitățile cu deficit de teren în care terenurile foștilor proprietari se află în proprietatea statului și aceștia nu optează pentru acțiuni în condițiile art. 36 și nu li se pot atribui lor sau moștenitorilor suprafața minimă prevăzută de prezenta lege, comisiile județene vor hotărî atribuirea unei suprafețe de 5.000 mp de familie, în echivalent arabil, la cerere, din terenurile proprietatea statului.

Pentru diferența de teren până la care sunt îndreptățiți foștii proprietari sau moștenitorii lor, potrivit prezentei legi, se aplică corespunzător prevederile art. 36.”

23. Legea nr. 18/1991 a fost republicată în Monitorul Oficial din 5 ianuarie 1998, pentru a include modificările ce i-au fost aduse prin Legea nr. 169/1997, ale cărei dispoziții aplicabile prevăd:

Articolul 6

„Alineatele (4)-(10) ale articolului 11 se abrogă.”

Articolul 44³

„(2) Împotriva hotărârii comisiei județene se poate face plângere la judecătoria (...) în termen de 30 de zile de la comunicare.”

Articolul 44⁶

„Plângerea (...) poate fi îndreptată și împotriva măsurilor de punere în aplicare a art. 36 din prezenta lege, cu privire la stabilirea dreptului de a primi acțiuni în unitățile agricole de stat, reorganizate în societăți comerciale conform Legii nr. 15/1990.”

Articolul 44⁸

„Instanța soluționează cauza potrivit regulilor prevăzute în Codul de procedură civilă și în Legea pentru organizarea judecătorească. Pe baza hotărârii judecătorești definitive, comisia județeană, care a emis titlul de proprietate, îl va modifica, îl va înlocui sau îl va desființa.”

24. Prevederile aplicabile ale Legii nr. 1 din 11 ianuarie 2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii nr. 18/1991, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 169/1997, dispun următoarele:

Articolul 2

„(...) reconstituirea dreptului de proprietate se face pe vechile amplasamente, dacă acestea sunt libere.”

Articolul 3

„Reconstituirea dreptului de proprietate pentru (...) suprafața (...) adusă în cooperativa agricolă de producție, (...) dar nu mai mult de 50 ha de proprietar deposedat, se face integral în localitățile în care există suprafețe de teren agricol constituite ca rezervă la dispoziția comisiei (...)”

Articolul 8

„Persoanelor fizice cărora li s-a stabilit calitatea de acționar la societățile comerciale (...) în temeiul art. 36 din Legea fondului funciar nr. 18/1991 li se restituie în natură suprafețe de aceeași calitate (...) Atribuirea efectivă a terenurilor se face în zona colinară pe vechile amplasamente (...)”

ÎN DREPT

I. Cu privire la excepția preliminară ridicată de Guvern

25. Guvernul invocă inadmisibilitatea cererii, motivând aceasta prin lipsa calității de victimă a reclamantei, în sensul art. 34 din Convenție, având în vedere schimbările survenite în situația de fapt după 22 octombrie 1995. Acesta subliniază că reclamantei i-a fost atribuit dreptul de proprietate asupra a 8 ha de vie și 2 ha de teren arabil (a se vedea alin. 21 anterior). Or, dacă Guvernul admite că restituirea nu a avut loc pe același amplasament al terenurilor deținute de mama sa, el subliniază faptul că reclamantei i-a fost restituită în natură suprafața integrală care i-a aparținut acesteia din urmă, și anume, 10 ha de teren. De asemenea, Guvernul arată că actuala lege a fondului funciar nu îi mai permite reclamantei să obțină reconstituirea dreptului său de proprietate pe vechiul amplasament.

26. Reclamanta evidențiază faptul că autoritățile împuternicite să pună în aplicare Legea nr. 18/1991 au atribuit terenurile foștilor proprietari unor terți care nu aveau acest drept. Or, reclamantei i-au fost atribuite terenuri necorespunzătoare sau acțiuni, cu toate că prevederile Legii nr. 18/1991 obligau autoritățile să dispună restituirea în natură și, în plus, pe vechiul amplasament, fiind vorba de o zonă colinară, destinată culturii viței-de-vie.

27. Curtea nu poate să speculeze asupra faptului dacă îi era permis sau nu reclamantei, în temeiul legislației aplicabile la data primei sale cereri în restituire, să obțină terenul pe vechiul amplasament, în condițiile în care instanțele chemate să examineze această problemă cu prilejul contestației introduse de către reclamantă împotriva deciziei Comisiei administrative din 29 iulie 1993 s-au declarat necompetente să soluționeze acest aspect al cererii, citând art. 11 din Legea nr. 18/1991, așa cum dispunea acesta la momentul respectiv. Curtea constată și că un nou litigiu referitor la amplasarea terenurilor restituite reclamantei se află în prezent pe rolul instanțelor interne (conform alin. 21 anterior).

Oricum, Curtea observă că restituirea terenurilor menționată de Guvern se întemeiază pe o altă bază legală decât cea aflată la originea litigiului prezentat în fața Curții și că a avut loc în februarie 2001, pentru o parte din teren, și în noiembrie 2002 pentru restul terenului, adică la aproximativ zece ani de la data la care reclamanta a făcut prima cerere în temeiul Legii fondului funciar.

28. În plus, Curtea constată că plângerile formulate de reclamantă nu se limitează la ingerința autorităților în dreptul său de proprietate, ci se referă și la încălcarea articolului 6 alineatul 1 din Convenție. Or, în lipsa recunoașterii, explicite sau în substanță, a faptului că s-a produs o încălcare a Convenției, precum și în lipsa unei reparații din partea autorităților, reclamanta se poate, în mod incontestabil, pretinde victimă a hotărârii instanțelor că nu sunt competente să examineze o decizie administrativă a Comisiei, cum a fost cazul în speță (a se vedea, *mutatis mutandis*, hotărârea în cauza *Crișan împotriva României*, cererea nr. 42930/98, alin. 27-30, din 27 mai 2003).

29. Prin urmare, Curtea respinge excepția preliminară ridicată de Guvern.

II. Cu privire la pretinsa încălcare a articolului 6 alineatul 1 din Convenție

30. Reclamanta se plânge, mai întâi de refuzul instanțelor de a examina legalitatea unei decizii a Comisiei administrative. Ea invocă art. 6 alin. 1 din Convenție, ale cărui prevederi aplicabile dispun:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil a cauzei sale (...), de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care să decidă (...) asupra contestațiilor sale privind drepturi și obligații cu caracter civil.”

31. Reclamanta evidențiază faptul că instanțele române aveau, în temeiul art. 11 din Legea nr. 18/1991, o competență limitată în ceea ce privește reconstituirea dreptului de proprietate. Această situație a determinat instanțele sesizate prin contestația ei să nu examineze legalitatea reconstituirii dreptului său de proprietate prin acordarea de acțiuni la o societate comercială.

32. Guvernul reamintește că, potrivit jurisprudenței constante a Curții, dreptul de acces la justiție nu este un drept absolut, ci el poate fi supus unor limitări implicite admise, necesitând, prin natura sa, o reglementare de către stat. Or, el subliniază că, în speță, instanțele interne s-au pronunțat în cazul contestației reclamantei împotriva deciziei Comisiei administrative, respectând limitele competenței atribuite lor prin Legea nr. 18/1991.

33. În observațiile sale complementare, Guvernul subliniază că el nu contestă cele susținute de reclamantă pe terenul art. 6 alin. 1 din Convenție. El precizează, totuși, că art. 11 din Legea nr. 18/1991, în vigoare la momentul respectiv și care limita competența instanțelor, a fost modificat prin Legea nr. 169/1997. Începând din acest moment, competența instanțelor în materie nu mai este limitată și acestea au posibilitatea să examineze toate aspectele de fapt și de drept ale deciziilor pronunțate de Comisia administrativă.

34. Curtea constată că procedura în litigiu făcea referire la legalitatea unei decizii a Comisiei administrative privitoare la dreptul reclamantei, așa cum era prevăzut de Legea fondului funciar, de a obține restituirea unui bun imobiliar, drept ce îmbracă, incontestabil, un caracter civil, în sensul alin. 1 al art. 6 menționat anterior, care este, prin urmare, aplicabil în speță.

35. Curtea reamintește că, fiind vorba de decizii referitoare la drepturi și obligații cu caracter civil, art. 6 alin. 1 din Convenție dispune ca deciziile luate de autorități administrative care nu îndeplinesc cerințele acestei prevederi să fie supuse controlului ulterior al unui organ judiciar cu competență deplină (a se vedea cauza *Crișan împotriva României*, citată anterior, alin. 24; cauza *Ortenberg împotriva Austriei*, hotărârea din 25 noiembrie 1994, seria A nr. 295-B, p. 49-50, alin. 31; cauza *Stallinger și Kuso împotriva Austriei*, hotărârea din 23 aprilie 1997, *Culegere de decizii și hotărâri* 1997-II, p. 679-680, alin. 51).

36. Curtea consideră, mai întâi, că respectiva Comisie administrativă care s-a pronunțat, la 29 iulie 1993, asupra cererii reclamantei în restituirea terenului, numită prin ordin al Prefectului și condusă de acesta din urmă, în temeiul art. 11 din Legea nr. 18/1991, nu respectă condiția de independență în raport cu executivul și nu poate, prin urmare, să constituie o „instanță”, în sensul art. 6 alin. 1 sus-menționat (conform, *mutatis mutandis*, *Crișan împotriva României*, sus-menționată, alin. 25; *Sramek împotriva Austriei*, hotărârea din 22 octombrie 1984, seria A nr. 84, p. 17, alin. 42). Din cele prezentate rezultă că, pentru a fi îndeplinite cerințele art. 6 alin. 1 din Convenție, e necesar ca persoana interesată să poată supune deciziile luate de autoritatea administrativă în cauză controlului ulterior al unui organ judiciar cu competență deplină.

37. Or, Curtea constată, în această privință, că instanțele sesizate de reclamantă printr-o contestație împotriva deciziei prin care Comisia administrativă îi atribuisese acțiuni s-au declarat necompetente să controleze legalitatea acesteia, în temeiul art. 11 din Legea nr. 18/1991, așa cum era formulat la momentul respectiv.

38. Curtea ia act cu interes de modificarea legislativă indicată de Guvern referitor la extinderea competenței, de acum înainte nelimitată, a instanțelor chemate să se pronunțe cu privire la legalitatea deciziilor administrative ale Comisiei (conform dreptului intern aplicabil, în special alin. 23 anterior). Totuși, prevederile legale care reglementau, la momentul faptelor, competența instanțelor judecătorești sesizate cu o contestație împotriva unei decizii a Comisiei și aplicarea lor, în speță, de către instanțe, au determinat, în cauză, imposibilitatea reclamantei de a supune deciziile emise de o autoritate administrativă care nu îndeplinește calitățile unei „instanțe”, în sensul articolului 6 alineatul 1 din Convenție, verificării ulterioare a unui organ judiciar cu competență deplină.

39. În lumina celor prezentate, Curtea apreciază că această imposibilitate a instanțelor, datorată legislației interne în vigoare la data respectivă, de a stabili dacă reclamanta îndeplinește condițiile prevăzute de lege pentru a obține restituirea în natură a terenului și, în plus, pe vechiul amplasament, constatată în cadrul contestației reclamantei împotriva deciziei administrative care statua asupra drepturilor sale civile, aduce atingere substanței dreptului său de acces la justiție.

40. Prin urmare, se constată o încălcare a articolului 6 alineatul 1 din Convenție.

III. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție

41. Reclamanta apreciază că, din cauza modului în care a fost soluționată contestația sa de către instanțele interne, s-a adus atingere dreptului la respectarea bunurilor sale, garantat de articolul 1 din Primul Protocol adițional la Convenție, potrivit căruia:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor.”

42. Guvernul susține că reclamanta nu a suferit nici o atingere a dreptului său de proprietate și face trimitere la decizia în cauza *Malhous împotriva Republicii cehe*, cererea nr. 33071/96, C.E.D.O. 2000-XII). În subsidiar, acesta apreciază că o eventuală atingere a dreptului de proprietate al reclamantei ar fi într-atât de infimă, încât ar putea intra în marja de apreciere a statului.

43. Reclamanta contestă argumentele Guvernului și precizează că sus-menționata cauză *Malhous împotriva Republicii cehe* nu este aplicabilă în speță. Ea arată că, spre deosebire de domnul Malhous, ea îndeplinea condițiile prevăzute de lege pentru a obține restituirea în natură și, în plus, pe vechiul amplasament, întrucât terenul aparținuse mamei sale, dar instanțele sesizate au refuzat să se pronunțe asupra acestui aspect, invocând limitele legale ale competenței lor. Ea precizează, în această privință, faptul că, la data intrării în vigoare a legii, terenul său făcea parte din patrimoniul cooperativei agricole de producție și că acesta este situat, așa cum prevede art. 13 din Legea nr. 18/1991, într-o zonă colinară, și anume, în apropierea localității Panciu, județul Vrancea.

44. În observațiile sale complementare, ulterioare datei de 10 septembrie 2002, dată la care camera a declarat cererea admisibilă, Guvernul apreciază că art. 1 din Primul Protocol adițional la

Convenție nu este aplicabil în speță, reclamanta neavând nici un bun actual, nici o speranță legitimă, în sensul jurisprudenței constante a Curții.

45. Curtea apreciază că problemele ridicate de Guvern în observațiile sale complementare și-ar avea locul mai degrabă în cadrul unei excepții preliminare care să susțină incompatibilitatea *rationae materiae* a acestui capăt de cerere cu prevederile Convenției. Ridicată pentru prima dată după pronunțarea deciziei de admisibilitate în cauză, o asemenea excepție este tardivă, având în vedere că Guvernul a decăzut din dreptul de a formula excepții. (a se vedea, între altele, *mutatis mutandis*, *Ceteroni împotriva Italiei*, hotărârea din 15 noiembrie 1996, *Culegere de decizii și hotărâri* 1996-V, p. 1755-1756, alin. 19).

46. Oricum, Curtea consideră, ținând cont de concluziile formulate la alineatele 38-40 anterioare, că nu este necesar să se pronunțe asupra acestui capăt de cerere (a se vedea, între altele, *mutatis mutandis*, hotărârile *Laino împotriva Italiei*, cererea nr. 33158/96, alin. 25, C.E.D.O. 1999-I; *Zanghi împotriva Italiei*, hotărârea din 19 februarie 1991, seria A nr. 194-C, p. 47, alin. 23; *Biserica catolică din Cannée împotriva Greciei*, hotărârea din 16 decembrie 1997, *Culegere de decizii și hotărâri* 1997-VIII, alin. 50).

IV. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

47. Conform art. 41 din Convenție:

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciul material și moral

48. Reclamanta solicită cu titlu de prejudiciu material acordarea a 3 ha de teren situate în proximitatea terenului de 7 ha care i-a fost deja restituit sau, în subsidiar, o sumă corespunzătoare valorii bunului imobiliar menționat, pe care o apreciază la 6.000 euro. Ea solicită, în plus, 10.000 euro pentru prejudiciul moral cauzat de refuzul autorităților, vreme de aproape zece ani, de a o pune în posesie cu terenul pe vechiul său amplasament, fapt ce i-a provocat suferințe fizice și psihice, i-a afectat starea sănătății și a determinat apariția unui sentiment de nedreptate și tensiune permanentă.

49. Guvernul se opune acordării sumelor cerute de reclamantă. El remarcă, în această privință, că, urmare a modificărilor survenite în situația de fapt, reclamanta a obținut restituirea în natură a 8 ha de vie și 2 ha de teren arabil, adică totalitatea suprafeței de teren deținută de mama sa. Or, el subliniază că, având în vedere schimbarea destinației terenurilor pe perioada regimului comunist, precum și titlurile de proprietate atribuite deja unor terți asupra unor terenuri aflate în proximitatea terenului reclamantei, este în mod obiectiv imposibil ca aceasta să fie pusă în posesie pe același amplasament. Guvernul e de părere că nu se poate stabili nici o legătură de cauzalitate între suferințele invocate de aceasta și pretinsele încălcări ale prevederilor Convenției.

50. Curtea evidențiază că singurul element luat în considerare în acordarea satisfacției echitabile este, în speță, faptul că reclamanta nu a beneficiat de acces la justiție pentru a contesta deciziile Comisiei administrative, ce statuau asupra drepturilor sale cu caracter civil. Curtea nu poate să speculeze care ar fi fost soluția contestației în caz contrar, dar nu consideră nerezonabilă aprecierea că persoana interesată a suferit o pierdere reală de șansă (a se vedea cauzele *Pelissier și Sassi împotriva Franței*, cererea nr. 25444/94, alin. 80, C.E.D.O. 1999-II; *Crișan împotriva României*, sus-menționată, alin. 36). Pronunțându-se în echitate, așa cum prevede articolul 41 din Convenție, Curtea acordă reclamantei suma de 4.000 euro pentru prejudiciile însumate.

B. Dobânzi de întârziere

51. Curtea hotărăște să aplice majorări de întârziere echivalente cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca centrală europeană, la care se vor adăuga 3 puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE :

1. respinge excepția preliminară ridicată de Guvern;
2. hotărăște că a fost încălcat articolul 6 alineatul 1 din Convenție;
3. hotărăște că nu este necesar să se pronunțe asupra capătului de cerere fondat pe articolul 1 din Primul Protocol adițional la Convenție;
4. hotărăște că:
 - a) statul pârât trebuie să plătească reclamantei, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, conform art. 44 alin. 2 din Convenție, 4.000 euro pentru prejudiciul

- material și moral, plus orice sumă care i-ar putea fi reținută cu titlu de impozit, urmând a fi achitați în lei românești, conform ratei de schimb aplicabile la momentul plății;
- b) această sumă va fi majorată, începând de la data expirării termenului menționat până la momentul efectuării plății, cu o dobândă simplă de întârziere egală cu dobânda minimă pentru împrumut practică de Banca centrală europeană, valabilă în această perioadă, la aceasta adăugându-se o majorare cu 3 puncte procentuale;
5. respinge de acordare a unei satisfacții echitabile pentru surplus.

Redactată în limba franceză și comunicată în scris la data de 16 septembrie 2003, în aplicarea art. 77 alin. 2 și 3 din Regulamentul Curții.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,
IBAN: RO75RNCB510100000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 224.09.71/150, fax 225.00.43, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”